

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Ondřeje Mrákoty a Vojtěcha Šimíčka ve věci žalobkyně: **Veggie Fruit, s. r. o.**, Kaštanová 1198, Jesenice, zastoupené advokátem Mgr. Pavlem Čížinským, Varšavská 38, Praha 2, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, Květná 15, Brno, proti rozhodnutí ze dne 20. 3. 2023, čj. SZPI/BA167-177/2022, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2023, čj. 18 A 43/2023-55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Státní zemědělská a potravinářská inspekce při posuzování přestupku dospěla k závěru, že žalobkyni nelze zprostit odpovědnosti za nezávadnost dovážených potravin. Městský soud v Praze, na nějž se žalobkyně obrátila, s inspekcí souhlasil a žalobu zamítl, ačkoli oproti inspekci přinášel (v reakci na nová žalobní tvrzení) i doplňující argumenty. Otázkou před NSS pak bylo, zda městský soud místo toho neměl rozhodnutí inspekce zrušit a žádat pečlivější argumentaci přímo od ní.

1. Popis věci

[2] Žalobkyně letecky dováží čerstvé ovoce a zeleninu, zejména z Asie. V období od září 2021 do března 2022 u ní inspekce provedla řadu kontrol, při kterých zjistila zvýšené hodnoty různých pesticidů v kontrolovaných potravinách (např. v bazalce či v chilli papričkách). Na základě těchto kontrol ji shledala vinnou ze spáchání devíti přestupků spočívajících v porušení požadavků na bezpečnost potravin [§ 17 odst. 2 písm. a) zákona č.

110/1997 Sb., o potravinách]. Při jedné z kontrol zjistila inspekce DNA geneticky modifikované papáji, která není v EU povolena, proto ji shledala vinnou i z dalšího přestupku [§ 17 odst. 2 písm. c) téhož zákona]. V jednom případě také žalobkyně porušila povinnost součinnosti [§ 10 odst. 2 a § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu]. Za tyto přestupky inspekce žalobkyni uložila úhrnnou pokutu ve výši 1 500 000 Kč a povinnost uhradit náklady laboratorních rozborů ve výši bezmála 57 tisíc Kč.

[3] Proti rozhodnutí se žalobkyně odvolala, ale neuspěla. Ústřední inspektorát totiž jen opravil zřejmou nesprávnost ve výroku, jinak rozhodnutí potvrdil.

[4] Žalobkyně neuspěla ani s žalobou u městského soudu. Ten dospěl – stejně jako inspekce – k závěru, že žalobkyně nesplnila podmínky pro to, aby se zprostita objektivní odpovědnosti, tedy nevynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila [§ 21 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (*přestupkový zákon*)], neboť jen spoléhala na kontroly zboží prováděné jejími dodavateli. Inspekce nepochybila, pokud žalobkyní předložené doklady o kontrolách v zahraničí nevyhodnotila jako aktivní přístup nad rámec zákonných povinností, a nepovažovala ji tedy za okolnost, která by žalobkyni zbavovala objektivní odpovědnosti za potraviny uváděné na trh. Ani výsledky osob z Thajska a Vietnamu nemohly vzhledem k tvrzením žalobkyně prokázat, že měla nastaven vlastní systém kontroly nad testováním prováděným jejími dodavateli. Důvodnými pak městský soud neshledal ani další námitky, podle nichž byla uložena pokuta pro žalobkyni likvidační a do výše pokuty se mělo promítnout to, že inspekce výsledky kontrol zveřejnila na svých webových stránkách www.potravinynapranaryri.cz.

2. Kasační řízení

2.1 Kasační stížnost

[5] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (*stěžovatelka*) kasační stížnost.

[6] Napadené rozhodnutí se podle ní zakládalo na klíčovém tvrzení inspekce, že stěžovatelka měla mít vlastní kontrolní systém, díky němuž by se snad mohla zprostit objektivní odpovědnosti. Nemohla se spoléhat na kontrolní systémy svých dodavatelů, čímž inspekce zdůvodnila, proč nebylo třeba tyto systémy a to, jak je stěžovatelka využívala, jakkoli zkoumat (tedy proč se inspekce nezabývala stěžovatelčinými důkazními návrhy). Městský soud ovšem dal stěžovateli za pravdu, že tento právní názor takto bezpodmínečně neplatí, respektive že za určitých podmínek může stěžovatelka potřebnou aktivitu vyvinout i sledováním a prověřováním systému kontroly kvality svých dodavatelů. Jedinou možností v této situaci pak bylo, aby městský soud napadené rozhodnutí pro popsany chybný právní názor zrušil a inspekci uložil, aby se buď zabývala kontrolním systémem tvrzeným stěžovatelkou, nebo jinak či lépe zdůvodnila, proč se jím zabývat nebude či nemusí. Místo toho ale městský soud sám – nad rámec napadeného rozhodnutí – vysvětlil, proč stěžovatelčin kontrolní systém dostatečný nebyl, respektive sám uvedl důvody, pro něž se inspekce nemusela (i přes svůj chybný právní názor) důkazními návrhy stěžovatelky ohledně jejího systému kontroly zabývat. Byť by tyto důvody nepostrádaly určitou přesvědčivost, soud jimi nepřipustně doplnil odůvodnění správního rozhodnutí. Tím, co stěžovatelka tvrdila, se

pokračování

zabýval pečlivěji než inspekce, ovšem touto pečlivostí vybočil ze své role a doplňoval či „vylepšoval“ přezkoumávané rozhodnutí namísto toho, aby je zrušil.

[7] Jediným dalším důvodem, který inspekce v napadeném rozhodnutí naznačila (ale nijak nerozpracovala), bylo, že stěžovatelčin tvrzený kontrolní systém představovaly jen namátkové kontroly. Je pravda, že za „namátkový“ označila svůj kontrolní systém i sama stěžovatelka. Není ale zřejmé, proč by namátkové kontroly měly být jakkoli nedostatečné. Takto totiž stěžovatelka označila způsob výběru kontrolovaného zboží. Namátková kontrola znamená, že se nekontroluje veškeré zboží, ale namátkou se vybere jen několik vzorků, které se testují (což ostatně provádějí i české kontrolní orgány). Jinak než namátkově není možné kontroly provádět, a to jak z ekonomických důvodů, tak z důvodů praktických, neboť kontrolované zboží se do určité míry poškodí. Opakem namátkové kontroly by byla kontrola každého jednotlivého kusu. Není proto jasné, co inspekce myslela, když v napadeném rozhodnutí několikrát o namátkovosti psala.

2.2 Vyjádření inspekce

[8] Inspekce poukázala na to, že městský soud s jejím závěrem o nedostatečnosti kontrol prováděných jen stěžovatelčinými dodavateli zcela souhlasil. Soud připustil, že za určitých zvláštních okolností by dostatečným kontrolním systémem nemuselo být jen přímé testování všech potravin obviněnou právnickou osobou. Zároveň však dodal, že taková situace v tomto případě nenastala. Stěžovatelka nadto ve správním řízení netvrdila a neprokazovala nic, co by dokládalo, že by snad ona sama měla zaveden systém pečlivého, pravidelného a spolehlivého sledování kontrol prováděných dodavateli. Ve své argumentaci k naplnění podmínek pro zproštění odpovědnosti vždy odkazovala jen na kontroly prováděné dodavatelem, nikoli na svou vlastní aktivitu. Dále inspekce (v reakci na stěžovatelčiny odkazy na konkrétní pasáže napadeného rozsudku) rozvedla, že městský soud její rozhodnutí nepřipustně nedoplňoval ani za ni nevymýšlel nové důvody, proč nevyslechla navržené svědky.

[9] K otázce namátkovosti kontrol dodavatelů inspekce uvedla, že stěžovatelčina tvrzení ohledně četnosti kontrol byla rozporná. V odvolacím řízení (v podání ze srpna 2022) stěžovatelka tvrdila, že kontroly jsou namátkové, následně (v podání z února 2023) naopak, že jsou průběžné a pravidelné. Už to samo o sobě vede k závěru, že stěžovatelka nemá přehled o tom, jak často kontroly u dodavatelů probíhají, a rozhodně nelze hovořit o tom, že by sama měla zaveden jakýkoli systém, který tyto kontroly prověřuje. Za více než půlroční období, kdy byly přestupky spáchány, doložila jen čtyři kontroly, což nesvědčí o dostatečném množství kontrol, respektive pravidelnosti testování. Namítaná četnost kontrol má zakrýt samotný fakt, že sama stěžovatelka zboží vůbec nekontrolovala. Dále podle inspekce nelze srovnávat činnost kontrolních orgánů s požadavky na provozovatele potravinářských podniků, které jsou odpovědné za potraviny uvedené na trh. Stěžovatelka zaměňuje *namátkové kontroly* a *namátkové odběry vzorků*. Od namátkového odběru, což je způsob, jak potraviny zkontrolovat, je třeba odlišit nahodilost a nepravidelnost (tedy nesystémovost) kontrol jako takových. Takové namátkové kontroly nemohou být důvodem pro zproštění odpovědnosti.

3. Právní hodnocení

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Stěžovatelka vznesla v podstatě jedinou kasační námitku, která se týkala možnosti splnění podmínek pro zproštění odpovědnosti za přestupek (§ 21 přestupkového zákona). Městský soud podle ní dospěl v této otázce k jinému právnímu názoru než inspekce. Měl proto její rozhodnutí zrušit, nikoli je – navzdory odlišnému právnímu názoru – doplnit či „vylepšit“.

[12] Inspekce se v napadeném rozhodnutí vyjádřila k odmítnutí stěžovatelčina návrhu na výslech osob z Thajska a Vietnamu, které měly vypovědět o testování dovážených potravin v zemi původu: *„Odvolací orgán má za to, že obviněný jakožto dovozce předmětných potravin do ČR by měl mít nastaven vlastní systém kontroly bezpečnosti přijímaných potravin a provádět kontroly vzorků potravin prostřednictvím laboratorních rozborů. Navrhovaný výslech by však dle odvolacího orgánu pouze potvrdil [...], že obviněný spoléhal na namátkové kontroly u zahraničních dodavatelů. Takový postup rozhodně nesvědčí o aktivním přístupu obviněného, který může být důvodem ke zproštění odpovědnosti, nýbrž naopak o jeho pasivitě. Odvolací orgán má za to, že navrhovaný výslech osob proto nemůže ničím přispět ke zjištění skutkového stavu.“* (str. 25)

[13] Dále inspekce odkázala na judikaturu NSS, podle které pro zproštění odpovědnosti nestačí jen spoléhat se na kontrolu prováděnou dodavatelem. Uvedla, že podle ní stěžovatelka tuto podmínku pro zproštění odpovědnosti nesplnila, pokud tvrdila, že kontrola zboží probíhala u dodavatele v zahraničí, což doložila zprávami o rozbořech z Thajska a Vietnamu. Z nich inspekce dovodila, že stěžovatelka se jen spoléhala na kontrolu provedenou u zahraničního dodavatele, nesnažila se však sama zabránit porušení povinnosti na základě vlastní kontroly. Předložené doklady o namátkových kontrolách zboží, které proběhly u dodavatelů, nepovažovala inspekce za důkaz o stěžovatelčině aktivním přístupu nad rámec zákonných povinností, který by ji zbavoval objektivní odpovědnosti za potraviny uváděné na trh (str. 28).

[14] Městský soud s těmito závěry souhlasil. Obecně pro zproštění odpovědnosti právnické osoby, která je odpovědná za přestupek spočívající v uvádění potravin na trh, nestačí, že kontroly potravin provádí bez dalšího ověření jiná osoba a obviněná právnická osoba na tyto kontroly jen spoléhá. Naopak ten, kdo potraviny uvádí na trh, by měl mít nastaven vlastní systém kontroly a sám provádět kontroly vzorků potravin prostřednictvím laboratorních rozborů, což stěžovatelka nečinila (bod 59 napadeného rozsudku).

[15] Vzápětí však dal městský soud za pravdu i stěžovatelce. Za určitých zvláštních okolností si lze podle něj představit, že dostatečným kontrolním systémem nemusí být jen přímé testování všech potravin obviněnou právnickou osobou: *„Při nastavení vhodného a velmi pečlivého monitorování kontrol prováděných dodavatelem, přičemž tyto kontroly budou pravidelné, spolehlivé a opakovaně prověřované přímo obviněnou právnickou osobou, může být v některých případech takový postup považován za vynaložení veškerého úsilí, jež je možné po obviněné právnické osobě spravedlivě požadovat.“* Ve velmi výjimečných případech je tedy podle městského soudu možné, aby se tím právnická osoba zprostila odpovědnosti (bod 60).

[16] Pro nynější věc je podstatné, jak se vlastně stěžovatelčina tvrzení vyvíjela:

pokračování

- Ve svém původním vyjádření se stěžovatelka o žádném kontrolním systému nezmínila. Prý se teprve obrátila na své dodavatele a vyjednávala s nimi o zavedení takových kontrol, aby se problémy s pesticidy nemohly v budoucnu opakovat.
- V odvolacím řízení doplnila, že kontroly zboží byly jejími dodavateli prováděny v zahraničí, k čemuž doložila zprávy o rozborech a navrhla výslechy osob z Thajska a Vietnamu, které měly osvětlit průběžné testování potravin v zemích původu.
- Až v žalobě stěžovatelka uvedla, že s kontrolním systémem, který mají její dodavatelé nastaven v zemích původu, je dobře seznámena, sleduje jej a vyhodnocuje.

[17] Je zřejmé, že svá tvrzení stěžovatelka výrazně posunula. Zatímco z původního vyjádření vyplývá, že se o kontroly v zahraničí vlastně začala teprve zajímat, v žalobě už tvrdila něco jiného. V mezidobí, tedy v odvolacím řízení, doložila podklady a navrhla výslechy k prokázání, že a jak potraviny kontrolovali její dodavatelé v zahraničí. Právě za těchto okolností dospěl ústřední inspektorát k závěru, že se stěžovatelka spoléhala jen na tyto kontroly. Její přístup tedy nebyl aktivní, ale pasivní. Doložené podklady mohly samy o sobě svědčit právě a jen o této pasivitě. I výslechy osob z Thajska a Vietnamu měly – podle stěžovatelčiných vlastních slov – potvrdit jen pravidelnost a objektivnost testování v zahraničí. To, že by snad sama činila cokoli dalšího (tedy že na kontroly jen nespolehala), stěžovatelka v odvolání ani nenaznačila. Přitom právě stěžovatelka jako obviněná právnická osoba musí splnění podmínek pro zproštění odpovědnosti nejen tvrdit, ale i prokázat (např. rozsudek NSS ze dne 16. 2. 2021, čj. 10 As 388/2020-49, bod 18).

[18] Inspekce proto na základě judikatury, podle které ke zproštění odpovědnosti nestačí jen spoléhat se na kontrolu prováděnou dodavatelem (např. rozsudky NSS ze dne 19. 9. 2014, čj. 4 As 123/2014-33, č. 3139/2015 Sb. NSS, bod 42, nebo ze dne 9. 4. 2020, čj. 5 As 47/2019-36, bod 29), dospěla k závěru, že přístup stěžovatelky nebyl aktivní a zkrátka nestačil. Nikde v napadeném rozhodnutí však neuvedla, že by kontroly zboží prováděné jinou osobou nemohly za žádných okolností vést ke zproštění odpovědnosti. Uvedla jen to, že se stěžovatelka spoléhala na kontroly prováděné dodavateli, aniž se sama na základě vlastní kontroly snažila porušení povinností zabránit.

[19] To však není v rozporu s následným závěrem městského soudu, který až v reakci na posun v tvrzeních stěžovatelky (že *kontroly sledovala a vyhodnocovala*) rozvedl, co znamená nespolehat se jen na kontroly prováděné dodavateli. Jeho právní názor lze shrnout tak, že určité – pravidelné a spolehlivé – kontroly zboží může obviněná právnická osoba nechat na dodavatelích, pokud je zároveň bude pečlivě sledovat a pravidelně prověřovat. Až za těchto okolností lze hovořit o vlastním kontrolním systému, respektive vynaložení veškerého úsilí, které může vést ke zproštění odpovědnosti. Jinými slovy: městský soud ve shodě s inspekcí dovodil, že kontrolní systém musí být vlastní (a tedy že se stěžovatelka nemohla spoléhat jen na testování prováděné dodavateli), vzhledem ke stěžovatelčiným novým argumentům a tvrzením však doplnil, že takový systém může za určitých okolností a ve výjimečných případech spočívat i v důsledné kontrole nad testováním prováděným dodavateli. Proto vysvětlil, a to vskutku pečlivě, proč případ stěžovatelky takto výjimečný nebyl (bod 61 a násl. napadeného rozsudku).

[20] Stěžovatelka poukázala na konkrétní pasáže napadeného rozsudku, kterými městský soud podle ní nepřipustně doplnil závěry inspekce o důvody, které v napadeném rozhodnutí ani nenaznačila:

- v bodě 54 odkázal na její vyjádření z 27. 4. 2022; v něm stěžovatelka podle něj připustila, že před zahájením správního řízení žádné kontroly neprováděla;
- v bodě 61 uvedl (s odkazem na předložené zprávy o rozborech), že v šestiměsíčním období, kdy byly přestupky spáchány, proběhly jen čtyři kontroly, což není dostatečné;
- v bodě 62 uvedl, že testy byly prováděny na pouhý zlomek závadných látek, které byly v potravinách zjištěny, takže následně zjištěné pesticidy ani nemohly odhalit;
- v bodě 63 uvedl, že se stěžovatelka mohla na kontroly dodavatelů spoléhat jen do doby, než z prvních kontrol provedených inspekcí zjistila, že navzdory testům ze zahraničí potraviny obsahovaly pesticidy; a
- v bodě 66 doplnil, že *„žalobkyně neuvedla konkrétní skutečnosti, které měly být výsledky prokázány, hovořila pouze obecně o kontrolním systému svých dodavatelů [...], žalobkyně ostatně po celou dobu správního řízení ani v řízení před soudem neuvedla, jak konkrétně měly kontroly jejich dodavatelů probíhat, v jakém časovém intervalu byly prováděny, ani jak byla ona sama seznamována s jejich výsledky, což nasvědčuje tomu, že žalobkyně o těchto kontrolách skutečně neměla dostatečné povědomí a řádně se o ně nezajímala“*.

[21] Důvody pro větší pečlivost, kterou stěžovatelka městskému soudu vytýká, však soudu dala ona sama, a to svým *novým* tvrzením, že je s kontrolním systémem dodavatelů dobře seznámena, pravidelně jej sleduje a vyhodnocuje, a neměla tak důvod o jeho účinnosti pochybovat. Právě v kontrastu k tomuto tvrzení odkázal městský soud na její původní vyjádření z 27. 4. 2022 (v bodech 54-57 napadeného rozsudku tak ilustroval posun ve stěžovatelčiných tvrzeních). Právě v reakci na to, že stěžovatelka prý neměla důvod pochybovat o účinnosti kontrolního systému svých dodavatelů, uvedl, že přestupky byly zjišťovány postupně, takže stěžovatelka musela vědět, že kontroly prováděné jen zahraničními dodavateli nejsou dostatečné ani spolehlivé. A právě protože jen obecně tvrdila, že je s kontrolním systémem svých dodavatelů dobře seznámena, sleduje jej a vyhodnocuje, městský soud opáčil, že její nekonkrétnost nasvědčuje opaku – tedy že o kontrolách dostatečné povědomí neměla.

[22] Obecněji k tomu lze uvést, že obviněný z přestupku samozřejmě může až v řízení před soudem přinášet nová skutková a právní tvrzení, která v řízení před správními orgány nezazněla. Jak vyplývá z judikatury NSS: skutečnost, že obviněný byl zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před soudem, jsou nepřipustné (usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS). Soud se zásadně s takovými novými tvrzeními či důkazy nejen může, ale i musí vypořádat. Právě to městský soud učinil v nynější věci, ve které musel reagovat na posun ve stěžovatelčiných tvrzeních, a ze své role tak nijak nevybočil.

pokračování

[23] Stěžovatelčino pojetí vztahu mezi možnostmi žalobce a možnostmi soudu je značně nevyvážené. Může-li totiž žalobce až v řízení před soudem něco nově tvrdit, soud mu to může nově vyvracet (resp. jeho úkolem je právě i sám vypořádávat nová tvrzení). Naopak neplatí, že pokaždé, kdy žalobce tvrdí něco nového, s čím by se správní orgány bývaly musely vypořádat podrobněji, by soud měl jejich rozhodnutí rušit. Ostatně taková představa by popírala zásadu plné jurisdikce, na níž je od roku 2003 založena celá procesní úprava správního soudnictví (takto už rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2007, čj. 1 As 32/2006-99, č. 1275/2007 Sb. NSS). Z této zásady plyne pro soud požadavek minimálně na to, aby zkoumal nejen zákonnost rozhodnutí, ale i skutkovou stránku věci. Soud rozhodující v plné jurisdikci tak může samostatně hodnotit skutkové podklady napadeného rozhodnutí, je-li to pro vypořádání žalobní námitky třeba, a vyvozovat z toho vlastní závěry.

[24] Městský soud napadené rozhodnutí nepřipustně nedoplnil ani tím, že s odkazem na předložené zprávy o rozborech poukázal na nepravidelnost – a tedy nedostatečnost – kontrol v zahraničí. Opět totiž jen reagoval na stěžovatelčino tvrzení, že kontroly byly průběžné a pravidelné, nikoli jen namátkové. Za namátkové přitom kontroly označila inspekce v napadeném rozhodnutí. Je pravda, že pojem *namátkové kontroly* může mít dva významy: ona namátkovost se může vztahovat jak k četnosti kontrol, tedy že jsou nahodilé či nepravidelné (*jak naznačuje inspekce, že to myslela*), tak ke způsobu provádění kontrol (*jak tvrdí stěžovatelka, že to myslela*). Přímo z napadeného rozhodnutí není jednoznačné, jak to inspekce skutečně myslela. Tak jako tak to však vedlo jen k oboustranně zbytečnému slovíčkaření. Namátkovost kontrol – ať už v jakémkoli významu – nebyla rozhodujícím důvodem, pro nějž inspekce neshledala naplnění podmínek pro zproštění odpovědnosti. Tím bylo, že stěžovatelka na kontroly jen pasivně spoléhala, s čímž bezezbytku souhlasil i městský soud.

[25] Jediné, co městský soud opravdu uvedl navíc (aniž musel), byl závěr, že provedené testy ani nemohly pesticidy odhalit. Opět je však třeba zdůraznit, že při přezkumu už sám o sobě obstál důvod, který uvedla inspekce ve svém rozhodnutí. Z toho plyne, že i kdyby testy byly zaměřeny na zjištění pesticidů, pro zproštění odpovědnosti by to inspekce nepovažovala za dostačující.

[26] Lze shrnout, že městský soud se s inspekcí shodl na tom podstatném: ke zkoumání kvality potravin nepřistupovala stěžovatelka aktivně, žádný vlastní kontrolní systém neměla a jen se spoléhala na kontroly prováděné jejími dodavateli. Až v reakci na žalobní námitky a nová tvrzení nastínil městský soud výjimečnou situaci (kdy by mohlo stačit testování prováděné dodavateli), která však v případě stěžovatelky nenastala. Předložené zprávy o rozborech a výsledky osob provádějících kontroly v zahraničí proto nemohly samy o sobě vést ke zproštění odpovědnosti za spáchané přestupky. Městský soud sice odůvodnil tyto závěry pečlivěji než inspekce, ale hlavně proto, že stěžovatelka v žalobě přišla s novými argumenty a tvrzeními. Za těchto okolností neměl důvod rozhodnutí inspekce rušit.

4. Závěr a náklady řízení

[27] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla. NSS proto její kasační stížnost zamítl. Neúspěšná stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Inspekci nevznikly náklady řízení vymykající se z běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. září 2024

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu